

Ο θαυμάσιος Ιταλός συγγραφέας Ρικάρντο Μπακέλι περιγράφει με ζωηρό, ασυναγώνιστο, αλλά πάντα καλοπροαίρετο χιούμορ και σαρκασμό τις περιπέτειες μιας ομάδας αναρχικών, μεταξύ των οποίων και ο ίδιος ο Μπακούνιν, που ζει σε ένα κοινόβιο, λίγο έξω από την Μπολόνια, για λογαριασμό της οποίας προετοιμάζει την αναρχική επανάσταση. Οι περίφημες θεωρίες των αναρχικών του Μπακέλι, στο κλασικό βιβλίο του «Ο διάβολος στο Ποντελούνγκο», το οποίο κυκλοφορεί από το 1988 στα Ελληνικά από τις εκδόσεις «Κριτική», διαπλέκονται αριστοτεχνικά και σακαμπρόζικα με τις σκληρές αναγκαιότητες της πεζής διαχείρισης του κοινόβιου και, ενώ σχεδιάζεται η αναρχική επανάσταση για την Μπολόνια, το ίδιο το κοινόβιο τείνει προς την... πλήρη διάλυση!

ΑΛΛΟ ΕΝΑ εξαιρετικό βιβλίο του ομότιμου καθηγητή Οικονομικών της Υγείας της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Υγείας (ΕΣΔΥ), Γιάννη Κυριόπουλου, με τίτλο «Υγεία και Ιατρική Περιθαλψη», το οποίο μόλις εξεδόθη από τις θαυμάσιες εκδόσεις «Παπαδόπουλος», περιπλέκει καλοπροαίρετα και με αγωνία για το δημόσιο σύστη-

Να 'χουμε την υγείά μας! Πώς, όμως;

μα Υγείας της χώρας μας τις απόλυτες θεωρητικές παραδοχές του συγγραφέα με τις αναγκαιότητες της καθημερινής διαχείρισης του δημόσιου συστήματος Υγείας.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΟΠΟΥΛΟΣ προτάσσει τη θεωρητική υπεροπλία της έννοιας των «κοινωνικών προσδιοριστών της υγείας», δηλαδή τους οικογενειακούς, εκπαιδευτικούς, εισοδηματικούς και οικολογικούς παράγοντες οι οποίοι προσδιορίζουν το επίπεδο της υγείας των ατόμων, σε αντιπαράθεση με τη διόρθωση των

σχετικών ελλείψεων διά της ιατρικής περίθαλψης. Ο Γιάννης Κυριόπουλος, μάλιστα, φθάνει σε τέτοιο επίπεδο θεωρητικής αφάιρεσης, ώστε χαρακτηρίζει ως... ισχυρισμό να υποστηρίξει κανείς ότι η κλινική ιατρική είναι επιστήμη! Φευ... Δυστυχώς ο πολύ αγαπημένος και άριστος καθηγητής των Οικονομικών της Υγείας, ο Γιάννης Κυριόπουλος, δεν εξηγεί πουθενά στο νέο βιβλίο του με ποιον συγκεκριμένο τρόπο θα μπορούσε να επιτευχθεί, με τα μέσα της πρακτικής πολιτικής, ο μετασχηματισμός της πολιτικής της Υγείας από ιατροκεντρική σε πολιτική της δημόσιας υγείας, δηλαδή σε πολιτική Υγείας, η οποία θα βελτιώνει τους «κοινωνικούς προσδιοριστές της υγείας» για κάθε άτομο.

ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ τους άτιμους τους «κοινωνικούς προσδιοριστές της υγείας» κάνει λόγο συχνά και ο ίδιος ο υπουργός Υγείας, Ανδρέας Ξανθός, σε πλείστες όσες ομιλίες του, αλλά ο ίδιος επιστρέφει μετά στο υπουργείο Υγείας και α-

γωνιά προκειμένου να καλύψει κενά σε ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό σε κάποιο Κέντρο Υγείας της περιφέρειας ή ακόμη και να επιταχύνει τις διαδικασίες για την επιδιόρθωση κάποιοι χαλασμένου αξονικού τομογράφου σε μεγάλο νοσοκομείο του ΕΣΥ του Λεκανοπεδίου.

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ να συγχέεται, συστήνει ο Γιάννης Κυριόπουλος, η υγεία με την ιατρική περίθαλψη, καθώς ακολουθούν και υπακούουν σε διαφορετικά θεωρητικά και πρακτικά μοντέλα. Πράγματι, πολύ χρήσιμος ο στοχασμός, καθώς και η ως άνω σύσταση εκ μέρους του αγαπημένου μας καθηγητή! Όμως το ερώτημα είναι με ποιον τρόπο, από τους δεδομένους «κοινωνικούς προσδιοριστές της υγείας», οι οποίοι λειτουργούν στη χώρα μας, μπορούμε με τα μέσα της πρακτικής πολιτικής να φθάσουμε σε ένα υγειονομικό μοντέλο για όλο τον πληθυσμό της χώρας, το οποίο θα υπακούει στις επιταγές της υγείας και δεν θα κατευθύνεται χειραγωγούμενο από το «ιατρικό και φαρμακευτικό σύμπλεγμα», όπως το χαρακτηρίζει ο ίδιος ο Γιάννης Κυριόπουλος. Κατά τα λοιπά, καλή και απολαυστική ανάγνωση!